

Újpest-Belsőváros

2008. 03. 02.

Juhász Emília

Az élet istentisztelete 3.: A CSALÁDBAN

Olvasandó (lectio): 2 Móz 13,1-10

Alapige (textus): 2 Móz 13,8-9

És mondd el fiaidnak azon a napon: Amiatt történik ez, amit az Úr cselekedett velünk, amikor kijöttünk Egyiptomból. Legyen ez jelül a kezeden és emlékeztetőül a homlokodon, hogy az Úr törvénye a szádban legyen. Mert erős kézzel hozott ki az Úr Egyiptomból.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, aki vagy. Hogy szabadító Úr vagy, hogy azzá lettél, és szeretetedet a te Fiadban, Jézus Krisztusban mutattad meg, Aki az életét tette le értünk a golgotai kereszten. Köszönjük, hogy ezáltal lehet védelmünk, oltalmunk. Hogy általa jöhetünk most is Hozzád, és hallhatjuk a Te szavadat. Urunk, Lelkedet is kérjük, hogy elevenítsen meg. Elevenítse meg az emberi szavakat, és elevenítsen meg minket is. Köszönjük, hogy nagyobb vagy a mi szívünknel. Köszönjük azt, hogy a bűneinket is hozhatjuk eléd, hisz úgyis tudsz mindegyikről. Könyörülj rajtunk, Urunk, hogy ne lehúzzanak, hanem tudjuk letenni, megvallani

őket. És köszönjük, hogy van bocsánat mindegyikre. Köszönjük azt, Urunk, hogy te mindig tudod, mire van szükségünk. Szeretnénk így fogadni most a Te szavaidat. Adj a Te igédnek szívünkbe szabad folyást.

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

Boldog az, akinek hamissága megbocsátatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében családság nincsen. (Zsolt 32,1-2)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Küldetésünk saját családukbán kezdődik. Minden szentnek van múltja, és minden bűnösnek van jövője. Ezt a két mondatot találtam mint mottóját a mai szolgálatnak.

Az igehirdetés során néhány hete kiléptünk a templom falai közül, és az élet istentiszteletéről szólnak az igék. Itt, a védett környezetben, ahol erre rászántuk időnket és figyelmünket, könnyebb az Istent tisztelni. De semmit sem ér, ha utána az istentisztelet nem folytatódik életünk hétköznapi színterein, ha nem valósul meg a házasságunkban, családi életünkben, munkánkban. Úgy gondolom, mindannyiunk tapasztalata, hogy nehezebben megy, de hiszem, hogy nem lehetetlen vállalkozás, hogy az egész életünket, ezen belül a családi életünket is áthassa az istentisztelet, sőt egyenesen azzá legyen. Nem tudtam itt lenni az elmúlt héten, amikor is a házasságról volt szó, úgyhogy ha hasonló gondolatok hangoznak el, akkor azt vegyék a testvérek annak, hogy Isten még inkább ezt szeretné életünkben elmélyíteni.

Sajnos a mai világban már az sem egyértelmű, hogy az emberek családban élnek, hogy a férfi és a nő kapcsolatából házasság lesz, és azután ebbe a védett környezetbe érkeznek meg a gyermekek, úgy ahogyan azt Isten ajándékozza annak a családnak. Sok családdal kerülünk kapcsolatba a hitoktatás, keresztlői beszélgetések kapcsán és egyre inkább azt tapasztaljuk, hogy ritkaságszámba megy a normális család, ahol van édesapa és van édesanya és vannak gyermekek. Vannak csonka családok, van én gyerelem, te gyereked, mi gyereünk, vannak sokadik apukák és anyukák és az épen aktuálisra sem tudnak úgy tekinteni, hogy akkor rá lehet számítani hosszú távon. Vannak élettársi kapcsolatok, amikben nem történik egy életre szóló elköteleződés, vannak azonos nemű párok, akik

családnak kiáltják ki magukat. Ehhez jön még az hozzá, hogy a szülők beleálltak egy iszonyatosan pörgő mókuserékbe, amiből nem tudnak kiszállni, ami kívülről talán arról szól, hogy mindent megadni a gyermekemnek, és ez nagyon szépen hangzik így, belül pedig az állandó munkáról, hajtásról szól, amibe nem fér bele a magállás, a pihenés, a közös programok, játék, vagy egyszerűen csak az együttlét, mint család, ahol otthon van mindenki. Nagy a gazdasági nyomás, ami ránehezedik a szülőkre. Karrierépítés, pénzszerzés, tevékenységi láz. És a keresztyén családok sem védettek ez alól a nyomás alól. Ebben lehet sokakat szidni, sok mindent okolni, hogy miért van így, de igazán az a kérdés, hogy kinek jó ez így? És mi lesz a haszna? Isten is így gondolja ezt az életünkben?

A másik nehézség, amivel szembe kell néznünk, hogy olyan társadalomban kell élnünk, nevelnünk a gyermekeinket, ami ellene mond és dolgozik annak, amit Isten mond nekünk. Felborult az Isten szerinti értékrend, és ami szégyenletesnek számított, az ma a középpontba van állítva, mint követendő minta. A gyermek sem áldás, hanem már ahogyan a magyar nyelvünkben is változott, az áldott állapotból terhesség lett. Sok gyermek meg sem születik emiatt, mert a szülőknek fontosabb érték a pénz. A gyermektől szabadulni kell, azt meg kell előzni, mert gátolja a szabadságot. Isten ezt nem így gondolja.

Hogyan lesz istentiszteletté a családi életünk?

Mózes idejében ezek a kérdések még nem merültek fel. Úgy találjuk, hogy együtt van a család. Igaz, ez egy igen kiemelt alkalom. Ezek az igék még Egyiptomban hangzanak el, a tizedik csapás idején vagyunk, ami az elsőszülöttek halála volt. Ehhez kapcsolódik ez a rendtartás, a kovásztalan kenyér, a páska ünnepének elrendelése. (vö. 2Móz 13.3) Számomra ez is olyan beszédes jel: az öldöklő angyal szerte járt azon az éjszakán és nézte az ajtófélfát. Ahol a vérnek jelét látta, oda nem ment be gyilkolni, de ahonnan hiányzott ez a jel, ott meghalt az elsőszülött fiú. Akik bent voltak, védettek voltak.

Isten ilyen védett helynek szánta a családot. Kinn dülhatnak háborúk, járkálhat a halál öldöklő angyala, de belül védelem, élet és biztonság van, ártó erők nem bánthatnak. Hogyha ebből a szempontból nézzük a családunkat, vajon megfelel-e ennek? Hiszen családon belül is dülnek a viták.

A védelmet a jel adta, a Bárány vére. Hiszem, hogy a védelmet ma is ez adja: a mennyei Bárány, Jézus Krisztus vére és oltalma, ami alá húzódunk, Akit segítségül hívunk. (1Pét 1,18-19). Ez azonban nemcsak kegyes szófordulat, hanem valóságos megtapasztalás. Hiszen a mi családjaink is

ebben a világban élnek, innen nem tudunk kivonulni, nem építhetünk falakat családunk köré. Ezzel ne is próbálkozzunk, mert haszontalan fáradozás, de kérhetünk védelmet, és figyelhetünk mindig Isten szavára, Aki megmutatja nekünk, hogy az adott helyzetben mi lesz a védelem mindegyikünknek. Mi nem vagyunk képesek megvédeni gyermekeinket, nem tudunk hitet sem csepegtetni beléjük. Nagy kérdéseink lehetnek, mi lesz velük? A világ csábítása, nyomása "ezerrel" fog áradni feléjük, amint kiteszik a lábukat az otthonukból, sőt gyakran ki sem kell tenni, hiszen ott van a televízió, internetes lehetőségek. Hogyan tudnak megmaradni, hogyan fognak tudni helyes döntéseket hozni, hogyan fogják a gyermekeink megismerni Krisztus végére mehetetlen szeretetét? Lehet, hogy át kell élnünk azt, amit a tékozló fiú atyja átélt, hogy el kell engednünk a gyermekünket, mert még a legnagyobb hívő is közülünk kevés egymagában ehhez a nagy feladathoz. Szükségünk van arra, hogy átéljük benne Isten szabadítását Jézus Krisztusban.

Ez belső szabadítás, amikor végre már Krisztus vesz uralmat a szívemben és ő kezd el irányítani. Hogy **elhissem ez a legtöbb és legfontosabb, amit Ő tett értem. Rábízom magam és az egész családomat.** Amíg ez nem történik meg, addig hamis vallásosság az egész: Addig csak küldöm a gyereket esetleg a templomba, de én magam nem megyek vele. Fontos, hogy gyermekeink a hitünket, Istenre hagyatkozásunkat szavak nélkül is lássák az életükből. (vö. Tit 2,7-8) A szülők sem tökéletesek – sőt az a rossz hírem, hogy idővel sem lesznek azzá. Viszont a Szentírás arról beszél, hogy van egy tökéletes mennyei Atyánk, aki tökéletesen szeret és tökéletesen meg tud minket tartani és megőrizni. (vö. 1 Thessz 5,23) Igazából itt is ez jön elő a bizonyágtételben. A gyermekek felé ezt kell tovább adni, hogy az Isten szabadító és megtartó Úr.

Merjük tehát védelem alá helyezni családjunkat, családtagjainkat, és így merjük őket el is engedni, ha eljön ennek az elrendelt ideje. Jézus Krisztus sem azt kérte az Atyától tanítványaira nézve, hogy vegye ki őket a világból, hanem őriztessenek meg a gonosztól. (vö. Jn 17,15))

A második dolog, ami szembeűnő ebben a történetben, az **az apa központi szerepe.** Nagyon büszke vagyok ilyen téren a gyülekezetünkre, mert ha végig nézek a Testvéreken, akkor nemcsak anyákat és nagymamákat látok itt, hanem édesapákat és nagypapákat is. Nagyon-nagyon fontos az ő szerepük. Sajnos, az apa a legtöbb családból hiányzik vagy "láthatatlan", mert egész nap dolgozik, még hétvégén is. Nyaraláskor is az anyuka viszi a gyerekeket, mert az apa szegény nem tud elszakadni a munkahelyétől. A férfi- és apaszerep torzulást szenvedett. A fiúk nem tudják meg, milyen egy igazi férfi, mert erről nincs képük, legfeljebb csak

az anyjukon keresztül, ami lehet, hogy hamis kép. A fiúk ma nem az apjuk mellett nőnek fel, mert nincs ott az apjuk, nincs kit kérdezni. Nem az apák tanítják őket, hanem átengedték a nevelést az anyáknak, vagy az oktatási intézményeknek, azok pedig nem képesek megadni azt, amit egyedül csak egy édesapa tud átadni a gyermekének. Az Igéből azt látjuk, hogy apák tiszte volt a továbbadás, a nevelés. Aki ezt a feladatot másnak adja át, az nem tudja, hogy mitől fosztja meg a gyermekét és saját magát. (vö. Ef 6,4) A harmadik a tanítás fontossága. **Az édesapa feladata volt tehát az, hogy az ünnep lényegét elmagyarázza, hogy az Isten nagyságos, szabadító tetteiről bizonyosságot tegyen.**

Nem mindegy, hogy családon belül milyen szavak hangzanak el. Megismerheti-e a gyermek a hitet, a bibliai történeteket. Hallja-e a szülőket imádkozni az ágyánál, az étkezéseknél vagy egyszerűen hétköznapi pillanatokban? Hiszen az imádság nincs a templom falai közé zárva, sőt azt tanítja az Ige, hogy *szüntelenül imádkozzatok*. (1Thessz 5,17) Ez azt jelenti, hogy minden élethelyzetben tehetem ezt, kérhetem az én mennyei Atyámat szüntelenül, hívhatom őt a nyomorúság idején segítségül, és adhatok neki hálát mindenért. (vö. Zsolt 50 14-15) S ezt a gyermek látja. Látja azt, hogy az édesanyja ideges volt, de elcsendesedett, és utána már békessége van. Láthatja, hogy ez járható, jó út. Látja, hogy a szülők imádkoznak valamiért. Eltelik pár nap, és a szükségét a mennyei Atya megoldja.

Keresztelőre felkészítő beszélgetésekben általában el szoktam mondani, hogy hitem szerint mit is takar a szülők, keresztszülők azon ígérete, hogy "mostantól fogva úgy nevelem és neveltetem", hogy majd később, a konfirmációjában önként tegyen vallást a szentháromság Istenbe vetett hitéről. Ez igen nagy, szinte lehetetlen vállalás a szülők, keresztszülők részéről. Nem azt csupán azt jelenti, hogy beíratom hittanórára vagy egyházi iskolába, hanem azt, hogy elé élem a hitet, szavaimmal és egész lényemmel. Hogy a gyermekem lássa, kire támaszkodom, kitől kérek tanácsot, hogyan beszélem meg Istennel életem ügyes-bajos dolgait, ugyanakkor beszélek neki a hittapasztalataimról, a megélt szabadításokról. A Példabeszédek könyvében van egy nagyon tömör ige erre vonatkozóan *Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mikor megvénhedik is nem távozik el attól.* (Péld 22,6) Tanítom őt személyes példaadással, tanítom őt bibliai történetekkel, tanítom azzal, hogy jó könyveket adok a kezébe, tanácsolom Isten útján, és nemcsak hogy elkísérem a templomba, a gyülekezet közösségébe, hanem együtt megyünk a templomba, együtt élünk a gyülekezetben. Elfogadom közben, hogyha lázad, tudomásul veszem, ha nem mindig van kedve hozzá, hogy velem jöjjön, tiszteletben

tartom életkori sajátosságait. Ugyanakkor tudhatom azt, hogyha mindent megtettem is, akkor is az Isten kegyelmes munkája az, hogy ő megtérjen, és helyes döntéseket hozzon az életében. Hálások lehetünk azért, ha mi is ilyen családban nőttünk fel, de lehet, hogy nem.

Lehet, hogy utólag, fájdalommal gondolunk arra, hogy bárcsak jó szülők, édesapák, édesanyák lehettünk volna, akiknek az életéből, mint egy nyitott könyvből kiolvashatta volna a gyermek Isten szeretetét, mert akkor másként alakult volna minden, talán elmaradt volna a válás, a szenvedélybetegség stb. Sajnos olyan is van, aki azt mondja, hogy bárcsak ne lettek volna hívő szüleim, mert csak a keménységet, képmutatást tanultam meg tőlük, mert ilyen is van. Ezt egy már felnőtt lelkész gyermek mondta el könnyes szemmel: Az apánk mindig bejött és jól elvert minket, hogy csendben legyünk, mert vendégek jöttek a parókiára. Bárhogyan is volt, bármilyen családban is nőttünk fel, most itt élünk, és ami rossz volt, azt Isten fel tudja használni arra, hogy jó irányba terelje az életünket. Lehet, hogy éppen a történetekkel akart jó irányba terelni.

Mindenképpen az a jó, ha Isten kegyelmes szeretetéből akarunk élni, és az Ő oltalmára, védelmére bízunk magunkat. Hogyha el is rontottuk, hihetjük azt, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. Ő tud minket is formálni, hogy tökéletes szülők legyünk.

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, hogy a Te jó gondolatod a család. Te vagy az, aki látod azt, hogy nem jó nekünk egyedül, és adsz bennünket egymásnak, és Te vagy az aki ajándékozod a gyermekeket. Mert te vagy a teremtő Úr. Köszönjük, Urunk, a családukat, köszönjük azt, amibe beleszülettünk. Bármilyen is volt, hiszen Te tudod a legrosszabból is a legjobbat kihozni. Áldunk azért, hogyha hívő szüleinek, nagyszüleink, őseink voltak. Kérünk azért, hogy bennünket is formálj azzá, bizonyosságtevékké, saját családukon belül. Látod, hogy ott a legnehezebb, ahol ismernek bennünket, ahol magunkat adjuk, a magunk bűneit is. Urunk, kérünk, hogy ezt Te fedezd el, hogy tudjunk jó kincseket gyűjteni gyermekeinknek, igazi és maradandó kincseket a Te kegyelmességedből. Bocsásd meg, Urunk, amikor nem ezen az úton járunk. Bocsásd meg, amikor nem a Te oltalmadba helyezük gyermekeinket, hanem mi magunk akarjuk megtartani őket, vagy éppen utat mutatni nekik. Hiszen egyedül csak az lesz a jó út, amit Te jelölsz ki számukra. Urunk, kérünk az apákért, a nagyapákért, a férfiakért, hadd tudjanak igazán azzá lenni. Segítsd meg

Urunk a nőket, az anyákat, hogy igazi rendeltetésüket be tudják tölteni, hogy segítők lehessenek a férjük mellett. Köszönjük, Urunk, hogy ígéreteid is vannak a családra nézve. Köszönjük, hogy jót gondoltál el felőle. Te gyógyítsd meg a magyar családokat, Te gyógyítsd meg a mi családjainkat, hogy ne a háború legyen belül, hanem a Te legyél belül, a Te uralmad, a Te vezetésed, a pásztorolásod. Urunk, Istenünk! Eléd visszük a gyászolókat, a sírókat. Te könyörülj rajtuk, hogy hadd lássanak feljebb az elmúlásnál, hadd lássák az örökkévaló országot, ahova előre mentél, és ahol vársz bennünket. Segítsd meg őket, Urunk, hogy ez a nehéz helyzet is Hozzád vigye őket közel. Légy velük. És eléd visszük a következő hetünket, készíts fel, hogy a kísértésekben meg tudjunk állni, mindenért neked tudjunk hálát adni, és a Te kezedből tudjuk elfogadni a próbákat is. Te légy velünk és kérünk, járj elől. És kérünk, hogy Te vezesd a csöndben elmondott imáinkat is, hogy a gondolataink ne elkalandozott, hanem Lélektől született gondolatok lehessenek.

Ámen.